

[Hartel.]

samme Maade burde ogsaa Rigspolitiets Økonomi hvile paa Statskassen alene.

Vi haaber paa en grundig Udredning af disse Forhold i det Udvalg, der skal beskæftige sig med Spørgsmaalet. Vor Tilslutning til det, som Lovgivningen tilsigter teknisk og politimæssigt, er givet, men vor Tilslutning til den finansielle Basis, som Loven skal hvile paa, er ikke ubetinget og afhænger af de Forhandlinger og de Resultater, som Udvalget maatte naa til.

Axel Dam: At Politiet ligesom det øvrige Retsvæsen er en offentlig Opgave og i en Retsstat en af de allervigtigste, vil ingen benægte, og da Retshaandhævelsen skal gælde for hele Landet, og helst ret ensartet, er det paa Forhaand naturligt at betragte den som en Statsopgave, ikke en Opgave, der skal løses forskelligt i de forskellige Kommuner. Dette stemmer ogsaa med, hvad det ærede Medlem Hr. Hasle indledede sin Tale med, og hvad de lokale Spørgsmaal angaar, vil et Statspoliti ogsaa være i Stand til at tage Hensyn til de lokale Forhold, om der er Behov for en mindre eller større Politistyrke.

Det er mig magtpaaliggende, navnlig af Hensyn til vore Vælgere, at begrunde, hvorfor vi og jeg, der paa saa mange andre Omraader er Tilhængere af Decentralisation og lokalt Selvstyre lige ned til den yderste Konsekvens, den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret, i dette Tilfælde ser med Venlighed paa en Centralisation af Politivæsenet. Jeg kan med Hensyn til Begrundelsen heraf henvise til de mange vægtige Argumenter, der er fremsat saavel i den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale som i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som jeg ikke behøver nærmere at gentage. De gaar ud paa, at der vil være større Sikkerhed for Opklaring af Forbrydelser, større Mulighed for at anbringe de dygtigste og rigtigste Mænd paa de rigtige Pladser og den større Bevægelighed, som muliggør, at Politiet kan komme til at virke kraftigt og hurtigt paa de Steder, hvor der i Øjeblikket maatte være Brug for det.

Der blev i Gaar stillet en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister om, hvor Bøderne for Overtrædelse af Politivedtægterne gaar hen. Jeg vil gerne slutte mig til denne Forespørgsel; Svaret kan maaske give Oplysning om, hvorfor man træffer de saakaldte Fælder, som Politiet undertiden opstiller, f. Eks. for at fange Cyklister. Jeg kan henvise til et Stykke, der stod den 4. December i Fjor i „Borgerbladet“ om en

saadan Fælde. Jeg kunde bekræfte, at det var fuldstændig rigtigt, for jeg havde selv boet paa samme Sted, og det er den eneste Gang i mit Liv, jeg mig bevidst er blevet noteret af Politiet. Jeg protesterede da ogsaa imod det. Jeg cyklede et Sted, hvor der ganske aabenbart var Kørevej, og Politiet holdt sig skjult bag et Hjørne og for saa frem. Jeg oplevede det selv; min Søn og min Husassistent oplevede det samme; jeg sagde: jeg vil ikke betale en Bøde, og forlangte, at Politiet i hvert Fald skulde sætte en Plakat op om, at Cykling var forbudt, men det skete ikke; derimod fjernede man de Pæle, der netop viste, hvor Kørevejen holdt op og Fortovet begyndte.

Jeg har hørt flere andre Eksempler af denne Art, og det vilde være ønskeligt, om denne Lovgivning ogsaa kunde føre til, at man fik mere ensartede Politivedtægter, saaledes at det ikke skal gaa andre, som det gik mig i sin Tid, da jeg boede paa Frederiksberg. Jeg havde en lille Datter gaaende i en Pigeskole paa Nørrebro; med hende paa Styret cyklede jeg undertiden fra Fælledvej over Nørrebrogade, der var ret trafikket, til Blaagaardsgade og videre til H. C. Ørstedesvej, hvor jeg boede. Men her maatte jeg sætte Pigebarnet ned, for paa Frederiksberg var det livsfarligt at køre med et Barn paa Styret, medens det var tilladt i København — jeg synes, det havde været naturligere, om det havde været omvendt.

Jeg kunde ogsaa ønske, at saadanne Politivedtægter ikke kommer til at genere Publikum mere end højst nødvendigt. Ogsaa i denne Forbindelse skal jeg anføre et Eksempel. Jeg boede i en Provinsby, noget uden for Byen, og cyklede ind til min Gerning hver Morgen paa en Spadseresti, som aldrig blev brugt af spadserende paa den Tid — Vejen var ganske umulig til Cyklebrug. Saa engang havde jeg det Held at træffe paa Spadserestien selve Politimesteren — han hed for Resten Schmidt og var kendt fra Revyerne. Han cyklede der, skønt der var Opslag om, at Cykling var forbudt. Jeg anholdt ham da ogsaa og sagde: Stop nu lidt, Schmidt, jeg anmelder Dem til Politimesteren for ulovlig Cykling. Ja, men Vejen er jo umulig at cykle paa, og det generer jo ingen, sagde han. Det er meget rigtigt, sagde jeg, men hvorfor laver De saa saadan nogle fjollede Opslag? Ja, hvad skal man gøre, svarede han, det er jo en Spadseresti. Man kunde jo skrive: Cyklister skal vige for spadserende, det er noget, jeg altid har overholdt, medens jeg har cyklet. Ja, De har for Resten Ret, svarede han —